

מעלה אותה. ואם נאמר ש"יד שחל לחיות בשבת, נדרחת סעודת הפסח - שונה הפסח, שסעודת שבת נדרחת מפני מה? אחד בשבייל מזות ומרקורים, שאירועם היה תאב. ואחד משום פסח. והרי לחים אינו נמצא משם שעות ומעלה, שעיריכת השלחן בלי לחים איננה ערכיה.

ואם תאמר ביןין - ביןין מטר, משומש שהלב פאב (שגורר. ס"א שבgorr). אבל מימי השתקתלתי שלא בטלית סעודת שבת, אבלו אוטם ימים שנמצאו בו. ביום זהה שדה התפוחים הקדושים מחרך, ומתברכים עלינוים ומחותנים, והיומם קהה הוא הקשור של התורה.

אמר רבי בא, בך היה עושה רבי שמעון בזמן שעלו מה סעודת שבת, עוזר שלחנו ומשתדל במעשה מרבקה, וזהו אומר: הרוי סעודת המלך שיבא לאכל אצל. משומש בך נמצאת שבת עדרפה בכל מכל הרים והחגים, ונקרעת קדש ולא מקרא קדש.

אמר רבי יהודה, כל המועדים קוראים בהם מקראי קדש. אבל יוצאים ראש השנה ויום כפור שלא נמצאת בהם שמחה, שהרי הם דין הם, אבל אלו השלשה מועדים מהקדש לשמחת הכל, להשתעשע בהם בקדוש ברוך הוא. זהו שפטוב (דברים יט) ושמחתם לפני ה' אליהם, וכתווב (שם יט) ושמחת לפני ה' אלהיך. ביום השבת תהנה נשבח כל הארץ וכל הארץ וכל הארץ מכל העולמות, משימות שהוא יום הלילת המלך, שנשות מהוטפות, כמו שטעולם הבא.

אמר רבי יצחק לרבי יהודה,

ואילו לא סלקא ליה. ואי גימא די"ד דמל (דף צ"ה ע"א) להיות בשבת, אהדרהייא סעודה דמלכָא מוקמי סעודה דפסח. שאני פסח, דסעודתא דשבת אהדרהייא בכמה גווני. חד, בגין מצות ומרורים, דבאי בר נש דישתבח פאיבא. וחד, בגין פסח ובה נחמא לא אשתח מורי, שעות ומעלה, דסדורא דפתחורא בלא נחמא, לאו הוא סדרא.

אי תימא בחמרא, חמרא שארי, בגין דתאייב (ס"א גנירס" ארנגי) לבא. אבל מומי אשתקדילנא דלא בטילנא סעודה דשבת, אפילו אינון יומי, דاشתבח בה. בהאי יומא חקל דمفוחין קדישין אהברך, ומתרברך עלאין ותפאיין, והאי יומא קשורה הוא דאוריתא.

אמר רבי בא, כי היה עביר רבי שמעון, בזמנא דאסתלק סעודה דשבתא, מסדר פטוריה ואשתדל במעשה מרבקה, והזו אמר היא סעודה דמלכָא דיתמי למיכל גבאי. בגין כה, שבת, אשתבח בכל עדיף מפל זמנים וחגין, ואקראי קדש ולא מקרא קדש.

אמר רבי יהודה, כלו מועדים מקראי קדש קריין בהו. אבל נקי ראש השנה ויום ארכפורא דלא אשתבח בהו חדרותא, דהא אינון דינא הו, אבל אלין תלתא, זמיןין מקדש, לחדרותא לכלה, לאשתענשא בה בקדשא בריך הוא, הדרא דכתיב, (דברים יט) ושמחתם לפני יי' אלהיכם, וכתיב (דברים יט) ושמחת לפני יי' אלהיך. בהאי יומא דשבתא, אתנשי כל צערא וכל רוגزا וכל דוחקא מכל עולם, בגין דאיهو יומא דהילולא דמלכָא, דגש망ין אטספן, בגונא דעתמא דאתמי.

אמר רבי יצחק לרבי יהודה, כתיב (שמות ט) זכור